

Arrest

nr. 49 649 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bielorussische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2000 komt verzoeker als minderjarige samen met zijn moeder in België. Op 3 april 2000 dient zijn moeder een asielaanvraag in.

Op 20 augustus 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 26 augustus 2008 wordt verzoeker op de hoogte gebracht van het feit dat de aanvraag niet conform de wettelijke voorschriften, met name via de burgemeester van de verblijfplaats, werd ingediend.

Op 13 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 januari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 augustus 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 september 2009 heeft verzoeker deze aanvraag geactualiseerd.

Op 15 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 7 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ingediend op 6 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2009 + aanvulling dd. 18.09.2009 werd ingediend door :

S., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Bielorusland (Rep.)

geboren te M. op 27.04.1986

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Het attest van de 'Ambassade de la Republique du Belarus au Royaume de Belgique' dd. 31.07.2009 N°288 stelt enkel dat betrokkene over een paspoort beschikte. Het geeft echter niet aan dat betrokkene opnieuw een paspoort heeft aangevraagd en dat het hem eventueel geweigerd geworden is. De advocaat van betrokkene vermeldt nog dat uit het bovenvermelde attest zeer duidelijk blijkt dat betrokkene de Wit-Russische nationaliteit bezit. Hieromtrent dienen wij nog op te merken, dat wij dit gegeven geenszins betwisten, maar deze bewering doet niets af aan het feit dat betrokkene niet de vereiste identiteitsstukken kan voorleggen nog een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan kan geven. Om die reden is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name de vertaling van zijn geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). De andere door betrokkene voorgelegde stukken met name het attest van inontvangstname en rijbewijs kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."

Op 19 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat voormelde beslissing is ingetrokken door verweerder.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker een duidelijk gebrek aan afdoende motivering aan en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Schending van

- Artikel 62 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stellende dat administratieve beslissingen (inzake vreemdelingenrecht) met redenen dienen te worden omkleed

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, die stellen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering afdoende moet zijn.

- Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, oa het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt:

" Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België ...

Het attest van de «Ambassade de la Republique du Belarus au Royaume de Belgique» dd. 31.07.2009 (...) stelt enkel dat betrokkene over een paspoort beschikte. Het geeft echter niet aan dat betrokkene opnieuw een paspoort heeft aangevraagd en dat hem eventueel geweigerd geworden is. De advocaat van betrokkene vermeldt nog dat uit het bovenvermelde attest zeer duidelijk blijkt dat betrokkene de Wit-Russische nationaliteit bezit Hieromtrent dienen wij nog op te merken dat wij dit gegeven geenszins betwisten, ...

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name de vertaling van zijn geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument: .. De andere door betrokkene voorgelegde stukken met name het attest van inontvangstname en rijbewijs kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument ...

Terwijl

De wetgever expliciet in de mogelijkheid heeft voorzien voor mensen die in de onmogelijkheid zijn om een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart over te leggen, om deze onmogelijkheid te motiveren.

Verzoeker heeft deze onmogelijkheid op een aanvaardbare wijze gemotiveerd in zijn verzoekschrift.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In casu is voor het verzoeker niet duidelijk waarom zijn motivering inzake de onmogelijkheid om een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart over te leggen niet wordt aanvaard.

De determinerende motieven voor het niet aanvaarden van de motivering zijn verzoeker niet duidelijk.

De bestreden beslissing stelt correct dat het attest van de ambassade vaststelt dat betrokkene over een paspoort beschikte. De administratieve overheid werd in de aanvraag zelf ingelicht over het feit dat verzoeker

(i) dit paspoort niet meer in zijn bezit had en het hoogstwaarschijnlijk werd achtergelaten in Wit-Rusland

(i i) gelet op medische en financiële motieven niet in staat was om naar Wit-Rusland te reizen teneinde daar een nieuw paspoort aan te vragen.

Het is allerm minst duidelijk waarom het attest van de ambassade zelf zou moeten vaststellen dat verzoeker opnieuw een paspoort had aangevraagd en dit hem eventueel geweigerd werd. Verzoeker heeft in de aanvraag toch duidelijk gesteld dat hij nooit een nieuw paspoort heeft aangevraagd en hij heeft de redenen daarvoor aangegeven.

De al te strenge toepassing van de vereiste tot motivatie van de onmogelijkheid zoals deze zich in casu voordeed komt er trouwens in de praktijk op neer dat het gebrek aan een internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart sowieso leidt tot een onontvankelijkheidsbeslissing.

Het bovenstaande maakt tevens dat het bestuur zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Zij dient de beslissing te stoelen op een zorgvuldige feitenvinding. Dit maakt dat men had moeten rekening houden met de informatie door die verzoeker werd verschaft inzake de financiële en medische onmogelijkheid om naar Wit-Rusland te reizen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht in het middel, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vergezeld ging van de door de wet gestelde voorwaarde van een identiteitsdocument of een geldige motivering om verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend en geen geldige motivering naar voren heeft gebracht die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde)

onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij geen geldige motivering heeft gegeven die toelaat hem vrij te stellen van de voorwaarde om een identiteitsdocument voor te leggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt met betrekking tot verzoekers gegeven motief dat hij niet in de mogelijkheid is om een identiteitsdocument voor te leggen het volgende: *“Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Het attest van de ‘Ambassade de la Republique du Belarus au Royaume de Belgique’ dd. 31.07.2009 N° 288 stelt enkel dat betrokkene over een paspoort beschikte. Het geeft echter niet aan dat betrokkene opnieuw een paspoort heeft aangevraagd en dat het hem eventueel geweigerd geworden is. De advocaat van betrokkene vermeldt nog dat uit het bovenvermelde attest zeer duidelijk blijkt dat betrokkene de Wit-Russische nationaliteit bezit. Hieromtrent dienen wij nog op te merken, dat wij dit gegeven geenszins betwisten, maar deze bewering doet niets af aan het feit dat betrokkene niet de vereiste identiteitsstukken kan voorleggen nog een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan kan geven. Om die reden is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”*

Verzoeker stelt dat het hem allerm minst duidelijk is waarom het attest van de ambassade moet vaststellen dat verzoeker opnieuw een paspoort heeft aangevraagd en dit hem eventueel geweigerd werd. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk gesteld dat hij nooit een nieuw paspoort heeft aangevraagd en heeft de redenen daarvoor aangegeven.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het voorgelegde attest van de ambassade en de aangehaalde motieven met betrekking tot de onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen heeft onderzocht en beoordeeld. Verweerder oordeelt *in casu* dat de door verzoeker aangegeven situatie niet valt onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien merkt de Raad op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. In de mate dat verzoeker met het middel aanvoert dat hij het niet

eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing, niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat *“de al te strenge toepassing van de vereiste tot motivatie van de onmogelijkheid zoals deze zich in casu voordeed komt er trouwens in de praktijk op neer dat het gebrek aan een internationaal erkend paspoort of een nationale erkend paspoort of een nationale identiteitskaart sowieso leidt tot een onontvankelijkheidsbeslissing”*, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen kritiek geeft op de beoordeling door verweerder van de door de verzoeker aangehaalde redenen in zijn aanvraag, een beoordeling die niet toekomt aan de Raad.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker niet de vereiste identiteitsstukken kan voorleggen, noch een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan kan geven, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker in zijn verzoekschrift onder *“uiteenzetting van feiten”* het volgende stelt: *“Verzoeker diende intussen ook reeds een nieuwe aanvraag 9bis in, aangetekend verzonden op 4 augustus 2010. Deze nieuwe aanvraag was mogelijk na een reis naar Wit-Rusland door de moeder van verzoeker, met het oog op het opzoeken van het genoemde achtergelaten identiteitsdocument. Het identiteitsdocument werd teruggevonden (stuk 1) en als nieuw element toegevoegd aan de nieuwe 9bis aanvraag.”* Verzoeker ondergraaft bijgevolg zelf zijn bewering dat hij in de onmogelijkheid was om een *“internationaal erkend paspoort of een nationale identiteitskaart over te leggen”*. Verweerder kan evenmin worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het nieuwe stuk ingediend op 4 augustus 2010 aangezien hij er geen kennis van had of kon hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing, die op 7 juli 2010 is genomen.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheid uitdrukkelijk is ingegaan. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Verzoeker stelt dat verweerder diende rekening te houden met de informatie door verzoeker verschaft inzake de financiële en medische onmogelijkheid om naar Wit-Rusland te reizen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeker dient te reizen naar Wit-Rusland doch wel dat uit het ingediende attest van de Ambassade niet blijkt dat verzoeker opnieuw een paspoort heeft aangevraagd en dat het hem eventueel werd geweigerd. Bovendien blijkt uit het thans ingediende *“identiteitsstuk”* bij het verzoekschrift dat verzoeker hiermee zelf aantoonde dat hij niet in de onmogelijkheid was om het identiteitsdocument te verwerven, zodat hij dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk maakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN